

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

הנני חוזר ומדגיש כמ"פ שלא זו בלבד שסוף הגאולה לבוא, אלא שהגאולה עומדת כבר על סף הפתח, ומחכה לכאו"א מישראל שיפתח את הדלת ויסחוב את הגאולה לתוך החדר!!!...

ראה נ' 12

ערב שבת קודש פ' נח, ה' מ"ח
ה'תשס"ד

תצ

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה

אנטיאן

נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ירידת מי המבול היתה בבת אחת "א פעקל של מ' יום"

בקשר עם פרשת השבוע, הבאנו צילום (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בשיחת ש"פ נח ה'תשמ"ג על הביאור שנאמר בהתוועדות בפירוש רש"י בפרשתנו (ז, יב)

(הקטע המדובר נדפס בלה"ק ב'התוועדות' תשמ"ג ח"א - שיחת ש"פ נח ס"ל. השיחה כולה נדפסה לאחר-מכן בלקוטי שיחות חלק כ"ה ע' 23 ואילך)

להלן פענוח המענה (בא בהדגשה):

על מה שכתבו המניחים: ירידתן בתחלת המ' יום ה' לא באופן ד"מבול" - כתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א:

הייתה בבת אחת א פעקל (של מ' יום) - אחד בדוגמת יצירת ולד אחד.

בסוף שאלתם הקיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א את תיבת "תחלתן" שכתבו המניחים, וכתב תחתיו:

בנקודה אין שייך תחלתן ואמצע - וסוף.

להשתדל יותר בקידוש לבנה, ברחוב וברוב עם

כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם, ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו - צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה • העבודה דכללות בנ"י במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה - נסתיימה ונשלמה • גם אם חסר בעבודתו של הפרט הרי זה ענין פרטי שבודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלמות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל • קטעים משיחות ש"פ נח, ד' מר-חשון ה'תשנ"ב - מוגה

לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי) "במעשינו ועבודתינו (ד) כל זמן משך הגלות" (1) - נסתיימה ונשלמה, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי, ה"ז ענין פרטי שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלמות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל ועומדים מוכנים להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלימות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, יבדעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

ובסגנון אחר: כללות בנ"י שהם "קומה אחת שלימה" (2) נמצאים במעמד ומצב דאדם

א. כיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עיני העבודה, כולל גם צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי, מסקנת החשבון-צדק (חשבון-צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ובפרטיות יותר:

גם כשידע איניש בנפשי מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה דכללות בנ"י במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי

(1) תניא רפ"ז.

(2) לקו"ת ר"פ נצבים. ובכ"מ.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איידלמן נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס - לסדר "אתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש" יה"ר שיקוים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש ולזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בה"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ר שיקוים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

אין הדבר "תלוי" אלא ישנו כבר ב"מזומן"

אע"פ שלע"ע נמצאים עדיין בזמן ומצב הגלות, ועד שגם בני א"י אומרים "מפני חטאינו גלינו מארצנו", מ"מ, כיון שישנה ההבטחה ש"אין הדבר תלוי אלא בתשובה", וכבר עשו תשובה, וכבר צחצחו את הכפתורים, ובמילא, אין הדבר "תלוי" אלא ישנו כבר ב"מזומן".

[.] יש להשתדל שכבר עכשיו תהי' העבודה מעין ודוגמא והכנה לעבודה שתהי' בהגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחת ח' מרחשון ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

משיח צדקנו – אשר יבוא בקרוב ממש, יפנה לכל אחד ואחת מההורים, ויאמר: הראוני נא את ה"גידולים שגדלתם"!

מבואר בכתבי האריז"ל שהדור של הגאולה העתידה הוא אותו דור שיצא ממצרים, ולכן, כשם שהגאולה דיציאת מצרים היתה בזכות נשים צדקניות שהיו באותו הדור, שהן העמידו את "צבאות השם" (ילדי ישראל) שהלכו יחד עם משה רבינו, כמו כן תהי' הגאולה העתידה בזכותן של נשים צדקניות שבדורנו, דרא דעקבתא דמשיחא, שהן מעמידות את "צבאות השם" (ילדי ישראל) שילכו ביחד עם משיח צדקנו – אשר יבוא בקרוב ממש, ויפנה לכל אחד ואחת מההורים, ויאמר: הראוני נא את ה"גידולים שגדלתם"!

ואז יוצאים כל בני ישראל מהגלות, "בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו", והולכים ביחד עם משיח צדקנו לארצנו הקדושה, ובאופן ד"שמחת עולם על ראשם".

(משיחת ב' דר"ח מר-חשוון, לנשי ובלות חב"ד, ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעיני **אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל** – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת **פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה** – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס י"ד שתיתקף ומיד ממש יקויים העידו "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

ובפרט לאחר ששכר נשלם החודש הראשון של השנה, "תשרי", אותיות "רשית"¹², שכולל כל השנה כולה, ועומדים ביום השבת הראשון לשלימות העבודה בעולם, שבו מודגש כללות ענין השבת שקשור עם ענין הגאולה, ובפרט יום השבת לאחר חצות, הזמן דסעודה שלישית הקשורה עם יעקב, שלישי שבאבות, כנגד גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי¹³ ("ביום השלישי יקימנו ונחיל לפניו"¹⁴), ומתכוונים להקריאה בתורה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", ציווי ונתנית-כח לכאן"א מישראל ולכלל ישראל ("ע"י אברהם, היהודי הראשון, "אחד הי' אברהם"¹⁵) ללכת מהגלות אל הגאולה, ובאופן של הליכה כפולה ("לך לך"¹⁶) שרומז גם על **מהירות** ההליכה, שהשלימות בזה היא באופן ד"ארו"17 עם ענני שמיא¹⁸ – הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו **אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!**

*

12) בעה"ט עקב יא, יב.
 13) ראה לקו"ש חט"ז ע' 231. וש"נ.
 14) הושע ו, ב ובמפרשים.
 15) יחזקאל לג, כד.
 16) להעיר מהשייכות דכפל לגאולה, כדרשת חז"ל ("ל"ש ר"פ לך לך. ועוד) "חמש אותיות נכפלו וכולן לשון גאולה" (וראה ד"ה לך לך תרכ"ז. תר"ל. ועוד) – ועפ"ז י"ל שגם הכפל ד"נח נח" (ששייך גם להכפל דשבת [..]) רומז על הגאולה.
 17) דניאל ז, יג.
 18) ויש לבאר הדיוק ד"ענני שמיא" – שאף שהעננים באים מן הארץ ("ואד יעלה מן הארץ"), מ"מ נעשים "ענני שמיא", ע"ד ובדוגמת ענין הקשת, שנעשה מהשתקפות קרני השמש בעננים (כנ"ל ס"ד). – ולהעיר מהשייכות ד"קשת" להגאולה, כדאיתא בזוהר (פרשתינו עב, ב) ("כד יפקון ישראל מן גלותא

שלם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, הן בדוחניות (רמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ת) והן בגשמיות, והחסרון דהפרט הוא כמו מיחוש או חולי קל וחיצוני באבר פרטי שתיקונו ע"י רפואה קלה ומהירה, כמ"ש³ "ורפא ירפא", "שניתנה רשות (וכח) לרפוא לרפאות"⁴, כולל ובמיוחד הרפואה שע"י התשובה ("גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם"⁵), ועד לשלימות הרפואה שהיא (לא רק מאן ולהבא, אלא) עוקרת את החולי **מלמפרע**⁶.

ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מר"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה לאחר שיעברו כמה עשיריות שנים, יותר מארבעים שנה ש'נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁷.

ועאכ"כ בשנה זו – ה'תשנ"ב – שהר"ת שלה (לאחרי ובהוספה לשנה שלפני, ה'תשנ"א, הי' תהא שנת נפלאות אראנו) "הי' תהא שנת נפלאות בה", ו"נפלאות בכל", "בכל מכל כל"⁸ (בגמטריא "קבץ"⁹), שכולל כל הענינים כולם¹⁰ (נוסף לכך שהאות ב' היא אות השימוש לכל הענינים), ולכל לראש ובעיקר ה"נפלאות" דהגאולה האמיתית והשלימה, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹¹.

3) משפטים כא, יט.
 4) ברכות ס' סע"א. וש"נ.
 5) יומא פו, סע"א.
 6) ראה צפע"נ לרמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ב. ועוד.
 7) תבוא כט, ג.
 8) ראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.
 9) ראה חידושי חת"ס שם.
 10) כולל גם הפיכת הענינים הבלתי-רצויים שנרמזים בתיבת "כל" (ראה המשך תער"ב ח"א פ"צ) – ע"י (החשוון-צדק וה)תשובה.
 11) מיכה ז, טו.

הרבנים צריכים לפרסם הפסק-דין ש"כלו כל הקיצין"

יש לעורר עוה"פ (כפי שאמרתו כמ"פ) שהרבנים צריכים לפרסם הפסק-דין ש"כלו כל הקיצין", ובנוגע לתשובה (כהמשך דברי הגמרא "ואין הדבר תלוי אלא בתשובה") – כבר עשו תשובה (כפי שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר כמ"פ שכבר עשו תשובה, וכבר השלימו כל עניני העבודה) ועתה נשאר רק הענין דגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש.

[. . .] כפי שהנני חוזר ומדגיש כמ"פ שלא זו בלבד שסוף הגאולה לבוא, אלא שהגאולה עומדת כבר על סף הפתח, ומחכה לכאו"מ מישראל שיפתח את הדלת ויסחוב את הגאולה לתוך החדר!!!

(מלוקט מדברי כ"ק אד"ש בעת ביקור הרבנים הראשיים, אור לו' מרחשון ה'תשנ"ב - מוגה)

השאלה איך מסתכלים...

ישנם כאלו שמסתכלים על דיבורים הנ"ל [שאפשר לפעול בנין ביהמ"ק תיכף ומיד] כ"ווילדע רייד" [=דיבורים "פראיים"], אלא, שכבר הורגלו לזה כו'. אמנם, לאמיתתו של דבר – מכיון שזהו דבר הכי טוב, "טעמו וראו כי טוב ה'", הרי לא זו בלבד שלא מסתכלים על זה כדבר פראי ("ווילד"), אלא אדרבה – מבקשים ודורשים שיהי' הדבר תיכף ומיד ממש, ושואלים "עד מתי", מדוע לא נעשה כבר ברגע שלפנ"ז?!

(משיחת ש"פ נח ד' מרחשון ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

לא יהי' ניתן להשלים את החסר בגלגול הבא

. . מאחר שנמצאים אנו עתה בעקבתא דמשיחא, וידוע שלא יהיו עוד גלגולים נוספים [כי מספיק כבר כל הגלגולים שהיו בעבר כו' ואכ"מ], הרי מובן בפשטות שכאו"מ מישראל חייב ללמוד את כל חלקי פרד"ס התורה, כולל לימוד פנימיות התורה, מאחר שלא יוכל עוד להשלים זאת בגלגול הבא, כי לא יהיו עוד גלגולים נוספים.

(משיחת ש"פ נח ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

ב. בהמשך להמדובר לעיל אודות חשבון-צדק, ובמיוחד בקשר ובשייכות להגאולה – יש לעורר ע"ד הוספה בזהירות והידור בקידוש לבנה, ששייך ביותר לתוכן הענינים האמורים לעיל.

[. . .] כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, "הי' תהא שנת נפלאות בה", ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו (כנ"ל ס"א) – צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה, "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בבגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך¹⁹, גם באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים²⁰), כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים:

זמינא האי קשת לאתקשטא . . בגווי נהירין* . . וכדין צפי ל' למשיח, מנלן, דכתיב וראית' לזכור ברית עולם . . ידבר קב"ה להאי ברית דאיהו בגלותא ויקים לה מעפרא, ה"ה"ד ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכמם** (וראה ד"ה את קשתי נתתי בענן תרנ"ד).

19 פרטי הדינים דקידוש לבנה – ראה בטושו"ע או"ח סתכ"ו, ובנ"כ שם.

20 ראה מג"א שם סקי"ד.

אחר ג' ימים למולד²¹, אחר ז' ימים למולד²², ובמוצאי שבת²³, "אם ליל מוצאי שבת הוא קודם ל' בחודש . . אבל אם הוא אח"כ²⁴ אין ממתנינים עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן²⁵, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף²⁶ – ונהרא נהרא ופשטי, ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולרוץ ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותם קידוש לבנה: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן".

ג. ויה"ר שעוד לפני קידוש הלבנה דחודש מרחשון – ובפרט בשנה זו שכיון שחשון וכסלו שניהם מלאים, ישנם שלשה חדשים שלמים (תשרי חשון כסלו) בהמשך אחד,

21 ראה ט"ז שם סק"ג.

22 שו"ע שם ס"ד. ובסידור אדה"ז: "עפ"י הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולד" (וראה בארוכה הגהות כ"ק אדנ"ע (בסידור תורה אור רמה, א-ב. ובסידור עם דא"ח שכא, א-ב). שער הכולל פל"ג ס"ב. וש"צ).

23 שו"ע שם ס"ב.

24 כמו בחודש זה, שמוצאי שבת (שלאחר ז' ימים למולד*) הוא ביום י"א בחודש.

25 רמ"א שם.

26 ראה הגהות כ"ק אדנ"ע ושער הכולל שם, שמטעם זה לא הי' הצ"צ מקפיד (בימות החורף) להמתין עד אחר ז' ימים. אבל פשוט שחילוק בזה באם דדים במדינה (שכו"כ מ)חדשי החורף אינם מעוננים.

(* אולי אם אין מקפידים על זה ומברכים אחר ג' ימים (וראה גם הערה 26 יכולים לברך במוצאי שבת זה שהוא יום ד' בחודש).

לפרסם את דברי גדולי ישראל על הצפוי והדרישה לביאת משיח

בתקופה האחרונה מתרחשים מאורעות שאין עליהם כל ביאור בדרך הטבע. ובב' הקוין – מעולם לא שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות טובות כל כך, ומעולם לא שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות כאלו שהם באופן הפכי!

ובכן, הביאור היחידי שמצאתי לעת-עתה בענין זה, הוא – שדבר זה הוא א' הסימנים דביאת משיח (ובפרט כאשר מחפשים סימנים כאלו):

בסוף דניאל¹ ישנו פסוק המתאר את הזמן שלפני ביאת המשיח – שאז "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים גו", ובנדוד²: כל זמן שישנו מצב של ערבוביא – הרי יתכן שיהי' אצל מישהו טוב או הפכו באופן של העלם. אמנם, כשמתקרבים לזמן דביאת משיח – אזי מתבררים ומתלבנים כל הענינים, ובמילא, מתגלה הענין הטוב אצל פלוני בן פלוני, והפכו – אצל פלוני בן פלוני, וכל זה – בגלוי וברבים כו', ואין כאן המקום להאריך בזה.

– בעצם, ה' מספיק כבר בסימנים שנתבארו בסוף מסכת סוטה² ובמסכת סנהדרין³, מבלי שייצטרכו בסימנים נוספים... אמנם, כאשר הקב"ה רואה שנמצאים בגלות ואעפ"כ ישנים שינה עריבה... ("משלאֶפֶט געשמאַקערהייט") הרי זו הוכחה שיש צורך בסימן נוסף.

וכן, ה' גם סימן נוסף – שנתגלה דבר טוב שמעולם לא שיערו! אמנם, כאשר גם סימן זה לא הועיל – ה' סימן הפכי!!

וכאמור זהו הביאור היחידי בנוגע למאורעות אלו – בה בשעה שאף אחד (לא אני ולא מישהו אחר) לא הי' יכול לשער אודות הטוב אצל פלוני והפכו אצל פלוני.

ובנוגע לפועל: יש להשתדל לעצור את הדבר. ובכן, מה שאנכי יכול לעשות בענין זה, ומה שכאו"א יכול לעשות בענין זה הוא – לפרסם (בפה או בכתובה) את דבריהם של גדולי ישראל אודות הקיווי הצפוי והדרישה לביאת משיח צדקנו,

כולל – פס"ד הרמב"ם בסיום וחותם ספרו: "באותו הזמן.. יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר⁴ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", אשר, גם ענין זה הוא חלק מספר של "הלכות הלכות", ותוכן ההלכה – שההכנה לדבר ומעין זה צריך להיות כבר ב"עקבות משיחא", ע"י העבודה והפצת המעיינות חוצה, היינו, שה"מעיינות" עצמם באים באופן של הפצה, גם במקום ה"חוצה", שהרי צריכים כבר לפעול ביאת משיח כפשוטו!!

(משיחת ליל ג' פ' לך לך, ז' מר-חשון ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

3) צז, א.
4) ישע"י יא, ט.

1) יב, י.
2) מט, ב.

יעי"ז נעשית "חזקה" בהתחלת השנה על שלימות החדשים, שרומזת על השלימות דבנ"י ש"עתידים להתחדש כמותה" – "יתקיים בנו מקרא שכתוב ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמנ", ביאת דוד מלכא משיחא תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שתיכף ומיד מתקיים הציווי שקורין תיכף בזמן המנחה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", לארצנו הקדושה, כיון ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני וגו"²⁷, ארץ עשר אומות²⁸, ובארצנו הקדושה עצמה – "הלוך ונסוע הנגבה"²⁹, "לצד ירושלים.. הר המורי"³⁰, ושם גופא – "אל מקום המזבח"³¹, ש"מקומו מכוון ביותר"³².

27) בראשית טו, יח-ט.
28) פרש"י עה"פ.
29) בראשית יב, ט.
30) פרש"י עה"פ.
31) בראשית יג, ד.

"ושם נעשה לפניך.. כמצות רצונך", כולל גם השלימות דקידוש לבנה באופן שמקבלים פני שכינה – "יראה אל אלקים בציון"³³, ויתירה מזה, "יראה גו' אל פני האדון הוי"³⁴, כולל גם היחוד דשם הוי' ושם אלקים שמודגש בקידוש לבנה [..], "הוי' הוא האלקים", ובעילוי אחר עילוי, ז"פ "הוי' הוא האלקים" שאומרים בנעילת יוהכ"פ (לאחרי אמירת "שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד" פ"א, ו"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ג"פ) – ("כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז בניגון המקובל): "הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, לשנה הבאה בירושלים!

32) רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ב. – ושם: "הוא המקום שבה בו נח כשיצא מן התיבה" (שבזה מודגשת השייכות לפרשת נח).
33) תהלים פד, ח.
34) משפטים כג, יז.

* הערת המו"ל: בסיום שיחה הגי החל הרבי לפתע לומר בקול רם בניגון הידוע (של יוהכ"פ) **שבע פעמים** "הוי' הוא האלוקים". האחרון הי' בניגון המיוחד לסיום, ומיד אח"כ המשיך הרבי בקול רם יותר ובהכרזה: **"לשנה הבאה בירושלים!"** כשהוא מאריך בניגון תיבת "ירושלים"... זה הי' סיום השיחה, וכאן ענה הקהל הנעם – "אמן" רוטט בקול רם, ונפח באופן ספונטני בשירת 'מארש נפוליון' המושר בסיום היום הקדוש... הרבי שתה מהיין, ועודד את השירה בחוץ ובאמצע עודד בבידיו הקי' יחד: (ע"פ "בית חיינו" גליון 110).

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה – נלב"ע ביום ד' מנ"א – שבת חזון – ה'תשס"ג י"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידו "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בנאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוגתו: **ח' רחל תחי' בת שפרינצא וכל ילדיהם, נכדיהם ונינם שיחיו – לברכות עד בלי די**

השמחה שמקרב את היהודי לדוד מלכא משיחא

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאשר מגיעים מ"זמן שמחתינו"¹ ועוברים ל"ויעקב הלך לדרכו"², עלולים לחשוב שמתחיל כעת זמן של עצב ("אומעדיקייט")...

אך הרמב"ם אומר³, ש"השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת האל שצוה בה עבודה גדולה היא"⁴, כלומר, בכל מצוה שיהודי עושה עליו להיות בשמחה, וזוהי "עבודה גדולה", וכיון שהקב"ה הרי יזכה את בני ישראל שכל מעשיהם יהיו קשורים לעבודת ה', כמ"ש⁵ "דצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות", לכן, הגם שנמצאים כבר מחוץ ולאחרי "זמן שמחתינו" - אעפ"כ מתחילה "עבודה גדולה" בשמחה!

ומסיים הרמב"ם שם: "שנאמר⁶ והמלך דוד מפזז ומכרך לפני ה'", דהיינו, כשם שדוד המלך ה' "מפזז ומכרך (בכל עוז) לפני ה'", כך גם אפי' אחד כזה שע"פ תורה הינו איש נכבד ביותר (כדוד המלך) - צריך להיות "מפזז ומכרך (בכל עוז) לפני ה'".

וע"י שיהודי מתנהג באופן כזה - הוא מתקרב לדוד מלכא משיחא, ודוקא שמחה זו מביאה את מלכא משיחא.

ב. ולכאורה, הרי אמחז"ל "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז"⁷, ואפילו כאשר הגמרא אומרת⁸ על הקב"ה ש"ישוב ומשחק עם לויטן", מבהירים מיד ש"מיום שחרב ביהמ"ק אין שחוק להקב"ה", ומוסיף התוס' שם⁹ שגם הענין ד"קא חייך ואמר נצחוני בני נצחוני"¹⁰ אינו אלא בדיחותא בעלמא - וכיצד תובעים מיהודי להיות בשמחה כנ"ל?!

ועל זה באה ההוראה מהמאורע דעשירי בתמוז - "ויפתח נח את חלון התיבה וגו'": גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, במצב של מבול, לפני הגאולה - הנה כאשר ישנה קס"ד אצל יהודי שכבר הגיע הזמן דסיום המבול, וצריכים לצאת מן התיבה לעולם כפי שהוא במעמד ומצב ד"עולם חדש"¹⁰, גאולה שאין אחר' גלות - צריך יהודי לעשות את כל התלוי בו כדי לברר זאת, לשלוח שלוחים - בעלי-חיים או בני-אדם, ושאר פעולות כיו"ב, כלומר, לעשות כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

יהודי אינו יכול לשבת ולהמתין עד שהקב"ה יצוה עליו לצאת מהגלות אל הגאולה (מהמעמד ומצב שבתיה למעמד ומצב ד"עולם חדש"), ולכן, כאשר יש מקום לסברא וקס"ד שכבר הגיע הזמן לצאת מן הגלות אל הגאולה - אזי עושה את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה!

ואף שהיציאה מהגלות אל הגאולה אינה יכולה להיות אלא ע"פ ציווי הקב"ה - מ"מ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים משתוקקים וחפצים שהגאולה תהי' תיכף ומיד, "ווי וואנט משיח נאו", הרי זה גופא ממחר ומזרז את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה"¹¹, לצאת מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

. . ידועים אמנם דברי בעל הגאולה בג' תמוז, לפני הכנסו לקרון הרכבת המובילה לעיר גלותו¹²: "לא מרצוננו גלינו מא"י", ולא בכחותינו אנו נשוב לא", אבינו מלכנו ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו כו'"; אבל אעפ"כ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים צועקים "ווי וואנט משיח נאו" - הרי זה גופא ממחר את פעולתו של הקב"ה להוציא את בני" מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

וכן תהי' לנו - שיוצאים מהמעמד ומצב דגלות, "צא מן התיבה", למעמד ומצב דגאולה שאין אחר' גלות, "עולם חדש ראה", ביחד עם קיום היעוד¹³ "תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.
(משיחת ש"פ חזקת, י' תמוז ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

10) ב"ר פ"ל, ח. יל"ש נח רמז מט. 12) לקו"ד ח"ד תשצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. תרפ"ז ע' קצו. 11) פרשתנו שם, טז. 13) ויק"ר פי"ג, ג.

1) - חג הסוכות (ויקרא כג, מ. וראה יל"ש עה"פ רמז רנד). 2) ל' הכותב - ויצא לב, ב. וכמנהג הידוע שבמוצאי שמח"ת היו מכריזים: "ויעקב הלך לדרכו" - ראה אג"ק כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' קצד. וראה גם לקו"ש חט"ו ע' 259 ואילך ובהנסמן שם. קונטרס ויעקב הלך לדרכו ה'תשמ"מ. ושם, אשר שלימות הענין ד"ויעקב הלך לדרכו" הוא אחרי סיום חודש תשרי - בהתחלת חודש חשוון (ובזה גופא - אחרי ר"ח מר-חשוון). 3) בסוף הל' לולב - נת' בארוכה לפני"ז בההתוועדות (שיחות-קודש תשל"א ח"א ע' 142 דאמר".

ואילך. לקו"ש ח"ז ע' 267 ואילך).
4) ולהעיר שדין זה הובא ברמב"ם שם בהמשך לדיני שמחה (דבית השואבה) בחג הסוכות.
5) מכות כג, רע"ב - במשנה.
6) ש"ב ו, טז.
7) ברכות לא, א.
8) ע"ז ג, ב.
9) ד"ה אין.
10) ב"מ נט, ב. וראה תוס' ד"ה קא חייך ואמר נצחוני בני: "הכא מילתא דבדיחותא בעלמא הוא דאמר".

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי' - נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

●

המדור הבא - המעשה הוא העיקר - מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש - אחר הצות היום - ה'תשס"ב יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ההוראה מהנהגתו של נח שהזדרז לצאת מהתיבה

"ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את חלון התיבה" (פרשתנו ח, ו)

א. הלימוד מהמאורע ד"ויפתח נח את חלון התיבה גו":

לכאורה, הנהגתו של נח, "ויפתח נח את חלון התיבה . . . וישלח את העורב" כדי לראות האם כבר יבשו המים מעל הארץ – דורשת ביאור והסבר: מכיון שכניסתו לתיבה היתה ע"פ ציווי הקב"ה – עליו להמתין לציווי הקב"ה לצאת מן התיבה. וכפי שאכן ה' בפועל – "וידבר אלקים אל נח לאמר צא מן התיבה"¹, ורק אז "ויצא נח . . . מן התיבה"², וא"כ, מה מקום לשלוח את העורב (ואח"כ את היונה וכו') לראות האם כבר יבשו המים – הרי בלאו-הכי לא יוכל לצאת מן התיבה עד שיצטווה ע"י הקב"ה "צא מן התיבה"?

והביאור בזה: מכיון שידע נח שהקב"ה הטיל עליו את התפקיד לדאוג לקיום העולם – שהרי צוה עליו להתעסק בבנין התיבה, להכניס בה "מכל החי מכל בשר"³, ולדאוג למזונם במשך כל זמן היותם בתיבה, ועי"ז יהי' קיום העולם לאחר שייצאו מן התיבה – הוצרך לעסוק בזה בדרך הטבע, כמ"ש⁴ "וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה", ולכן, כאשר היתה קס"ד שכבר יבשה הארץ ויכולים לצאת מן התיבה, לא המתין כו', אלא תיכף ומיד עשה כפי יכלתו – לשלוח את העורב כדי לראות האם כבר יבשה הארץ, וכעבור ימים אחדים הוסיף לשלוח את היונה וכו'.

ולא עוד, אלא שפעולתו של נח והשתדלותו בכך – פעולה אשר על ידה בא לידי ביטוי גודל תשוקתו וחפצו של נח לצאת מן התיבה – מיהרה וזירזה את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה".

ב. [.] והנה, הוראה זו שייכת בפרטיות ובמיוחד לסוף זמן הגלות:

כללות ענין ה"מבול" הוא ע"ד ובדוגמת ענין הגלות, כי: "מבול" – הוא מלשון **בלבול**, שבלבל את הכל⁵, וזהו גם המצב דזמן הגלות – שכל הענינים הם באופן של **בלבול**, אין לך דבר בעולם שיוכלו לראותו באופן ברור – לראות את הכח האלקי הפועל בנפעל, לראות ש"מלא כל הארץ כבודו"⁶, ולראות שהמציאות האמיתית דעולם היא – דירה לו ית' בתחתונים; כל ענינים אלו אינם בגילוי, ואדרבה כו', ובלשון הכתוב⁷: "שמים חושך לאור גו' מר למתוק".

אמנם, תכלית הכוונה דענין המבול (גלות) היא: לפעול טהרה בעולם, "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ"⁸, עד שיהי' קיום העולם באופן מחודש – "עולם חדש ראה", כלומר, עולם שבו לא קיימת עוד האפשרות למצב של גלות (מבול), גאולה שאין אחרי גלות⁹.

1) פרשתנו ח, טו-טז.	6) ישעי' ו, ג.
2) שם, יח-יט.	7) שם ה, כ.
3) שם ו, יט.	8) זכרי' יג, ב.
4) דאה טו, יח.	9) דאה מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.
5) פריש"י נח שם, יז.	

ובפרט כשנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות ובתקופה שלא הי' שבה אומרים על עבדות גדולה שהיא "עצמאות" ועל גלות שלא הי' כמוה אומרים שזוהי "אתחלתא גאולה",

[ואין פוצה פה ומצפצף, אלא אדרבה, מוסיפים ואומרים שזוהי "התקופה הגדולה", ועוד מדפיסים זאת בעיתונים וכו'! א"י, מה זאת-אומרת? – הרי מעולם לא היו כאלו צרות על עניני תורה ומצוות, מעולם לא אמרו על גוי שהוא יהודי, דבר הקשור עם גילוי-עריות ממש ונוגע לכל הדורות, ענין שבשבילו צריך להיות "יהרג ואל יעבור", והחושך מתגבר מרגע לרגע ("זוערט שטארקער און שטארקער"!)]

– אעפ"כ, ע"י עבודתנו עכשיו בשמחה של מצוה, יבאו ל"יושב בשמים ישחק"¹¹ עוד בסיום זמן הגלות, בזמן ד"מאטו רגלין ברגלין"¹².

ומה שהחושך מתגבר, הרי על כך אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹³ משל מחושך הלילה: רואים שדוקא בסוף הלילה, קודם עליית עמוד השחר, מתגבר החושך במאוד (ודוקא אז מפציע השחר), עד"ז בנוגע להגאולה, ובענינו: כיון שנמצאים כבר סמוך להגאולה, ורואים את כל הסימנים שבסוף מס' סוטה [באמת אין צורך לעיין שם, מספיק להביט ב"גרניץ" ווילג"¹⁴ ולראות איך ש"בת קמה באמה וכלה בחמותה" (ואין עכשיו הזמן להרבות "בשבחן" של ישראל¹⁵)] – לכן החושך גובר ומתחזק.

ג. נשאלת השאלה: מהיכן לוקחים כח לשבור את החושך?

– על-כך אומר הרמב"ם שבכל מצוה צריך להיות "מפזז ומכרכר" בכל עוז, כיון שיהודי הוא תמיד "לפני ה'!"

וכאשר יהודי יעשה את עבודתו בשמחה יקויים הפסוק "קץ שם לחשך"¹⁶, ו"יושב בשמים ישחק"¹¹ על כל ה"רגשו גוים ולאומים יהגו"¹⁷, עד ל"גרים גרורים"¹⁸, ויעברו "בשעתא חדא וברגעא חדא"¹⁹ מהחושך כפול ומכופל לאור הגדול, עד ל"והי' לך הוי' לאור עולם"²⁰,

בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש.

(מעובד משיחת ש"פ בראשית (התועודות הב') ה'תשל"א – בלתי מוגה)

17) תהלים ב, א.

18) ראה מס' עבודה-זרה שבהע' 8 – דובר ע"כ באריכות בהמשך ההתועודות (שיחוק"ק שם ע' 169 – בקשר עם החוק האומלל ד"מיהו יהודי") – נדפס ב"יחי המלך" רעה ע' 13 ואילך.

19) זח"א קכט, א.

20) ישעי' ס, יט.

11) תהלים ב, ד.

12) ל' הזהר – ח"ב רנח, א.

13) לקו"ד ח"א סח, א-ב.

14) איזור מפורסם במנהטן.

15) בלשון סגי נהור.

16) איוב כח, ג.

